

— Дойде си! Изтупурка подиръ малко съ коня!
каза майката.

И всички си отдъгнаха, защото сърдцето имъ се
бѣше свило и нервитѣ напрегнали до невъзможность.

— А обирниците побѣгнаха?

— Какви обирници? *Мавридата* била, дето
правила тоя шумъ, каза Цвѣта.

— Кучето! извикаха всичкитѣ очудени.

Вѣрното куче

— Ние въ уплашването си, продължи майката,
забравихме, че *Мавридата* сѣвга придружаваше ба-
ща ви на пжтъ, и когато той се завръщаше и при-
ближаваше до село, тя се спущаше предъ него и
дохаждаше да ни извести, че си иде господарьтъ ѝ,
да вземе мюждето, после пакъ фукваше да иде да
посрещне баща ви. Сѣвга тѣй правѣше. *Мавридата*
се промъкнала не зная какъ, презъ уличното про-
зорче на избата на дюкяна, дошла при вратата му,
за да влѣзе въ двора, бутала ги, но като не ѝ от-
ворили, сетила се — умно животно бѣше — и слѣ-
знала по стълбитѣ въ избата да бутне прозорчето,
за да ѝ отворимъ... Когато разбрахме и я пуснахме
да влѣзе — каква радостъ бѣше! Джавка, скача,
фърля се по насъ, по гърдитѣ ни, мѣта се на ра-
мената ни, чакъ ни цалува! То чудо: галби и ми-
лувки, та нѣма край! И намъ ни иде да я целунемъ
отъ благодарность, че ни зарадва съ веселъ хаберъ.
Като се нарадва и нагали, пакъ изфрѣкна изъ про-
зореча и отиде да земе мюждето отъ баща ви, че
ни е намѣрилъ живи и здрави.

— Горкото куче! Такава нѣжность у човѣка
нѣма... Какво стана *Маврида*, мамо? каза *Драгой*.

— Убиха я!